

Palieciet stipri, saskaroties ar pretestību

Atkrišana Kērtlandē: nepieciešamība pēc uzticīgas sekošanas Baznīcas vadītājiem

1837. gadā svētie Kērtlandē, Ohaio, piedzīvoja finansiālas grūtības. Lai palīdzētu svētajiem kļūt finansiāli neatkarīgākiem, pravietis Džozefs Smits un citi Baznīcas vadītāji nodibināja uzņēmumu, kas līdzinājās bankai, un nosauca to par Kērtlandes Drošības biedrību. Izplatītās ekonomiskās depresijas dēļ, daudzas bankas šajā laikā Savienotajās Valstīs bankrotēja. 1837. gada rudenī bankrotēja arī Kērtlandes Drošības biedrība. Divsimt bankas investori pazaudēja gandrīz visus ieguldījumus, tomēr Džozefs Smits guva vislielākos zaudējumus. Lai gan Kērtlandes Drošības biedrība nebija Baznīcas dibināta, daudzi svētie pieņēma, ka tā ir Baznīcas banka jeb pravieša banka, un vainoja Džozefu Smitu savās finansiālajās problēmās. Daži viņu pat sāka dēvēt par kritušo pravieti. Taču, neskatoties uz bankas bankrotu, daudzi citi, kuri pazaudēja savu naudu, palika uzticīgi pravietim.

Daudzu svēto vidū sāka izplatīties atkrišana un nosodījums. Līdz 1838. gada jūnijam apmēram 200 līdz 300 atkritēju pameta Baznīcu, tai skaitā arī četri apustuļi, trīs Mormona Grāmatas liecinieki un Augstākā prezidija loceklis. Tomēr lielākā daļa svēto šajā ticības pārbaudījumu laikā rīkojās līdzīgi Brigamam Jangam. Viņi tika Tā Kunga stiprināti un palika uzticīgi savām liecībām. Daudzi cilvēki, kuri atkrišanas laikā pameta Baznīcu, vēlāk atgriezās un atkal vēlējās būt Tā Kunga Baznīcā. Viņu vidū bija Olivers Kauderijs, Martins Heriss, Lūkas Džonsons un Frederiks G. Viljams.

Šo Kērtlandes grūtību laikā daži atkritēji centās nogalināt Džozefu Smitu. Gara brīdināti, Džozefs Smits un Sidnijs Rigdons 1838. gada 12. janvāra naktī devās prom. Vairākas dienas viņu ienaidnieki viņus vajāja, bet Tas Kungs viņus pasargāja. 1838. gada 14. martā viņi kopā ar ģimenēm ieradās Fārvestā, Misūrī.

Grupā kopīgi pārrunājiet šādus jautājumus:

- Kādus principus mēs varam mācīties no šiem notikumiem par to, kā attiekties uz pretestību mūsu dzīvē? Ko mēs varam mācīties no šiem notikumiem par to, kā attiekties uz pretestību pret Baznīcu?
- Ko mēs varam darīt, lai paliktu uzticīgi Baznīcas vadītājiem, pat ja dzirdam, ka citi cilvēki viņus kritizē?
- Kā jūs esat tikuši svētīti, sekojot pravietim?

Konflikts Misūrī ziemeļos: mācība, kā veiksmīgi pārciest pretestību

1837. un 1838. gadā daži neapmierinātie un izslēgtie Baznīcas locekļi, kuri dzīvoja svēto vidū Fārvestā, Misūrī, sāka pret Baznīcu un tās vadītājiem izvīrīt tiesas prāvas, cenšoties Baznīcu novārdzināt. 1838. gada jūnijā Sidnijs Rigdons teica dedzīgu runu, kas tagad tiek dēvēta par „Sāls sprediķi”. Viņš atsaucās uz Mateja 5:13 un teica: ja sāls ir nederīga, tā vairs neder nekam un ir ārā izmetama, tādējādi norādot, ka tie, kuri ir pametuši Baznīcu, būtu jāpadzen no svēto vidus. Pēc divām nedēļām, 4. jūlijā, Sidnijs uzstājās ar runu, kurā viņš apsolīja, ka svētie sevi aizstāvēs, pat ja tas nonāks līdz „iznīcinošam karam”. Lai gan abas runas bija pretrunā ar Tā Kunga norādījumiem „lūgt pēc miera” (M&D 105:38), tās tika publicētas un izraisīja lielu satraukumu to cilvēku vidū, kas nebija pēdējo dienu svētie.

Šajā laikā jaunpievērstais Baznīcas loceklis Semsons Eivards vadīja slepenu biedrību ar cilvēkiem, kuri viņam palīdzēja organizēt laupītāju bandu, ko sauca par daniešiem. Eivards viņiem pavēlēja aplaupīt Misūrī iedzīvotājus, sakot, ka tas palīdzēs celt Dieva valstību. Eivards pārliecināja savus sekotājus, ka šie norādījumi nāk no Augstākā prezidija. Vēlāk atklājās patiesība un Eivards tika izslēgts no Baznīcas. Eivarda rīcība būtiski sabojāja cilvēku viedokli par Baznīcu un noveda pie tā, ka pravietis tika ieslodzīts Libertī cietumā.

1838. gada oktobrī norisinājās cīņa starp Baznīcas locekļiem un Misūrī zemessardzi un katrā no pusēm tika nogalināti cilvēki. Misūrī štata gubernators Lilburns V. Bogs saņēma pārspīlētus ziņojumus par kaujas gaitu, kā rezultātā viņš izdeva pavēli par Baznīcas locekļu izskaušanu: „Pret mormoņiem jāizturas kā pret ienaidniekiem un, ja to prasa sabiedrības intereses, tie ir jāiznīcina vai jāpadzen no štata” (skat. *History of the Church*, 3:175). Drīz vien Fārvestu aplenca zemessardze, kas skaita ziņā pieckārtīgi pārsniedza svēto aizsardzības spēkus. Džozefs Smits un citi Baznīcas vadītāji bija ieslodzīti Libertī cietumā, kur viņi palika visu ziemu. Pārējie svētie tika spiesti pamest štatu.

Grupā kopīgi pārrunājiet šādus jautājumus:

- Kādus principus mēs varam mācīties no šiem notikumiem, lai mēs varētu labāk pārciest pretestību?
- Kāpēc katram no mums ir svarīgi sekot Glābēja piemēram, saskaroties ar krīzēm un pretestību? Kas notika Misūrī ziemeļos tādēļ, ka daži svētie to nedarīja?
- Kad tu esi pieredzējis, ka kāda Baznīcas locekļa vārds vai rīcība ir likusi kādam cilvēkam par Baznīcu domāt pozitīvi?

